דין נוסף באופן חלוקת שותפות: **חַד גִּיסָא נַגָּרָא וְחַד גִּיסָא נַגָּרָא** – שני שותפים שבאו לחלוק שדה, שלה אמת מים מצד אחד ונהר מצד אחר, וכגון שאמת המים עוברת בצידה הצפוני והנהר בצידה המזרחי, **פַּלְגִין לָהּ בְּקָרָנָא** זוֹל – חולקים אותה באלכסון. כלומר, מותחים בה שני קוים אלכסוניים מהקרנות, ומחלקים כל חלק לשנים עד שיהיו בה שמונה חלקים, שנים לכל צד. ונוטל כל אחד מהם חלק בכל צד, כדי שיהא לכל אחד חלק קרוב לנהר וחלק קרוב לנגר.

שנינו במשנה: **וְלֹא אֶת הַטְּרַקְלִין כּוּ'**, שאין שותף יכול לכפות את חבירו לחלוק בדבר שאין בו כדי חלוקה לשניהם.

מבררת הגמרא: **אֵין בָּהֶן כְּדֵי לְזֵה וּכְדֵי לְזֵה מַהוּ** – אם אין בטרקלין ושאר הדברים המנויים במשנה שיעור הראוי לכדי חלוקה בין השותפים, מה יעשו.

רַב יְהוּדָה אָמַר, אֵית דִּינָא דְּגוּד אוֹ אָגוּד – יש דין 'קצוב אתה דמים או שאני אקצוב'. דהיינו, יכול אחד מן השותפים לומר לחבירו, או שתקצוב אתה דמים ותקנה את חלקי בשותפות, או שאני אקצוב דמים ואקנה את חלקך, שאין אני חפץ להמשיך בשותפות זו.

רַב נַחְמָן אָמַר, לֵית דִּינָא דְּגוּד אוֹ אָגוּד – אין אומרים דין זה, אלא יכול השותף השני לומר לחבירו, אין אני חפץ לקנות את חלקך, ואף לא למכור לך את חלקי, אלא רצוני להמשיך בשותפות עמך.

רבא מקשה על דברי רב נחמן: **אָמַר לֵיהּ רָבָא לְרַב נַחְמָן, לְדִידָךְ** – לשיטתך, **דְּאָמְרַתְּ לֵית דִּינָא דְּגוּד אוֹ אָגוּד** – שסובר אתה שאין אומרים 'גוד או אגוד', אם כן, מה יהא הדין בשני אחים, אחד **כֹּהֵן** ו**אחד פָּשׁוּט** [–אינו בכור], **שֶׁהִנִּיחַ לָהֶן אֲבִיהֶן** בירושה **עֶבֶד וּבְהֵמָה** [–או בהמה] **טְמֵאָה, כֵּיצַד עוֹשִׂין** – כיצד יוכלו לחלקם ביניהם, שני שלישׁ לבכור הנוטל פי שנים בירושה ושלישׁ לפשוט, הרי אי אפשר לחלק עבד או בהמה טמאה לכמה חלקים, ואם לא יקנה האחד את חלקו של חבירו לא יוכלו להשתמש בהם כלל.

אָמַר לֵיהּ רב נחמן לרבא, מה **שָּׁאנֵי אוֹמֵר** בזה כך הוא, שיהא העבד **עוֹבֵד לְזֵה** [–הפשוט] **יוֹם אֶחָד, וּלְזֵה** [–הכבור] **שְׁנֵי יָמִים**, וכך יחלקו ביניהם את השימוש אף בלא שיקנה האחד את חלקו של חבירו.

הגמרא מקשה על דברי רב יהודה הסובר שאומרים 'גוד או אגוד': **מֵיתִיבִי** – הקשו בני הישיבה על דברי רב יהודה. שנינו במשנה (גיטין מא.), **מִי שֶׁחָצְיוֹ עֶבֶד וְחָצְיוֹ בֶּן חוֹרִין**, כגון שהיה מתחילה עבד של שני שותפים ושחררו אחד מהם, **עוֹבֵד** הוא **אֶת רַבּוֹ יוֹם אֶחָד, וְאֶת עַצְמוֹ יוֹם אֶחָד**, אלו **דִּבְרֵי בֵּית הִלֵּל. בֵּית שַׁמַּאי אוֹמְרִים, תַּקָּנָתָם בכך אֶת רַבּוֹ**, שאין הוא מפסיד עתה מאומה, אך **אֶת העבד עַצְמוֹ לֹא תַקָּנָתָם**, שהרי **לִישָּׁא שִׁפְחָה אֵינוֹ יָכוֹל**, משום שחציו בן חורין, ובן חורין אסור בשפחה, **וְלִישָּׂא** אשה **בַּת חוֹרִין אֵינוֹ יָכוֹל**, שהרי חציו עבד, ועבד אסור בבת חורין, נמצא שאינו יכול לישא אשה כלל. ושמא תאמר שיִּבָּטֵל מפריה ורביה ולא ישא אשה, **וְהָלֹא לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֶלָּא לְצורך פְּרִיָּה וּרְבִיָּה, שֶׁנֶּאֱמַר** (ישעיה מה יח) **'לֹא תֹהוּ בְרָאָהּ לָשֶׁבֶת יְצָרָהּ'. אֶלָּא** מפני תיקון העולם **פּוֹפִין אֶת רַבּוֹ** לשחררו, **וְעוֹשִׂין אוֹתוֹ** [–את העבד] **בֶּן חוֹרִין, וְכוֹתְבִין שְׁטָר עַל חֲצִי דָּמָיו** – וכותב העבד לאדונו שטר חוב על חצי מדמיו, שזהו שיעור הפסדו. **וְחָזְרוּ בֵּית הִלֵּל לְהוֹרוֹת** בדין זה **כְּדִבְרֵי בֵּית שַׁמַּאי**. ויש להוכיח מכאן שאין אומרים 'גוד או אגוד', שאם לא כן מדוע הוצרכו בזה לתקנה מיוחדת משום פריה ורביה, הרי מאחר והעבד והאדון שותפים בעבד, ואין בו כדי חלוקה, יכול העבד לומר לאדון אקצוב לך דמים ואקנה ממך את חלקך.

מתרצת הגמרא: אין להוכיח מכאן לענין 'גוד או אגוד', משום **דְּשַׁאנִי הָכָא** – שונה הדבר כאן, **דְּאָגוּד אִיכָּא גּוּד לֵיכָּא** – שאמנם יכול העבד לומר לאדונו אקצוב לך דמים ואקנה את חלקך, אך אינו יכול לומר לו או קצוב אתה דמים ותקנה את חלקי, מאחר שאי אפשר לקנות בן חורין ולעשותו לעבד, ובאופן כזה אף רב יהודה מודה שאין אומרים 'גוד או אגוד', ועל כן הוצרכו בזה לתקנה מיוחדת.

הגמרא מקשה קושיא נוספת על דברי רב יהודה: **תָּא שְׁמַע** – בוא ושמע ראיה שלא כדברי רב יהודה. שנינו במשנה (להלן קעב.), **שְׁנֵי אַחִין, אֶחָד עָנִי וְאֶחָד עָשִׁיר, וְהִנִּיחַ לָהֶן אֲבִיהֶן** בירושה **מֶרְחָץ וּבֵית** [–או בית] **הַבַּד** [–מקום שכותשים בו את הזיתים], ואין בהם כדי חלוקה לשניהם, כיצד יעשו. אם **עָשָׁן** האב **לְשָׁכָר**, כלומר, אם מוצאים האחים למי להשכירם, משכירים הם אותם **וְהַשָּׂכָר** המתקבל הולך **לְאֶמְצַע** – חולקים אותו בין שניהם. אבל אם **עָשָׁן** האב **לְצורך שימוש עַצְמוֹ**, דהיינו, שאין הם מוצאים למי להשכירם, **חַיֵּי האח הָעָשִׁיר אוֹמֵר לְאחיו הָעָנִי,**

אגרות קודש

ב"ה, כ"ח טבת, תשכ"ב

ברוקלין.

מרת רחל תחי'

ברכה ושלום!

לאחרי הפסק נתקבל מכתבה ממוצש"ק כ"ד טבת ראשי פרקים מהפעולות במשך הזמן מאז כתבה לאחרונה.

ומובן שביחוד נעם לי לקרות על הצלחת הגן ותקותי חזקה שעושים ג"כ בנוגע להוספה של ילדים-ות והרי בטח גם בשכונת הגן מתוספים דיירים מבין העולים החדשים וכיו"ב.

ומסיימים בטוב לסיום מכתבה ע"ד השיעור לפני נשים מעדות המזרח, אשר דבר גדול הוא ביותר וביותר שהרי בעיא מיוחדת בנוגע לנשים אלו, שקודם בואם לאה"ק ת"ו הי' סדר חייהם מיוסד על מילוי פקודת האב ולאחרי כן הבעל בלי כל היסוס וסברא ע"ד אפשרית לא לשמוע, ולפתע פתאום העתקה לאוירה וכו' שלא לשמוע וכו' וצריכים להיות עצמאיות, לא רק בנוגע לאב ובעל גשמי אלא גם וכו' ולכן ההקדם להעמידן על האמת, אשר גם במקומם עתה התורה והמצוה בתקפם עומדים ואדרבה נמצאות בארץ אשר עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה ונמצאות בפלטרין של מלך,

המשך בעמוד רנט

קַח לְךָ עֲבָדִים שיחממו המים וְיִרְחֲצוּ [–ותרחוץ] בַּמֶּרְחָץ, וכן יכול הוא לומר לו קַח לְךָ זֵיתִים וּבֹא וַעֲשֵׂה מהם שמן בְּבֵית הַבַּד. ויש להוכיח מכאן, שאין האח העני יכול לומר לאחיו העשיר 'גוד או אגוד', אלא חייב הוא לעמוד עמו בשותפות בנכסים אלו, ושלא כדברי רב יהודה.

מתרצת הגמרא: הָתָם נַמִּי – גם שם אי אפשר לומר 'גוד או אגוד', מאחר שגּוּד אִיכָּא אִגּוּד לֵיכָּא – העני טוען לעשיר 'גוד', דהיינו קצוב דמים וקנה לך את חלקי, אך אינו טוען 'או אגוד', דהיינו, שאם לאו הוא יקנה את חלקו של העשיר, שהרי אין בידו מעות לצורך כך, ומאחר שהוא אינו יכול לקנות, אין הוא רשאי לדרוש מאחיו לעשות זאת.

הגמרא מוכיחה מברייתא שאומרים 'גוד או אגוד': תָּא שְׁמַע, שנינו בברייתא, העוסקת בשותפים החפצים לחלוק ביניהם, שכָּל דבר שֶׁאִילּוּ יֵחָלֵק וּשְׁמוֹ עָלָיו – שאף לאחר החלוקה ישאר שמו של החפץ על כל אחד מן החלקים, כלומר, שיש בו כדי חלוקה לשניהם, חוֹלְקִין אותו ביניהם. וְאִם לַאו – שאין בו כדי חלוקה, ואם יחלקוהו יאבד את שמו, אזי אין חולקים, אלא מַעֲלִין אוֹתוֹ בְּדָמִים – קוצבים את דמי אותו הדבר, ואחד מן השותפים יתן את מחצית הדמים לחבירו, דהיינו, גוד או אגוד. ומבואר מדברי הברייתא, שבכל דבר שאין בו דין חלוקה אומרים 'גוד או אגוד', ושלא כדברי רב נחמן.

משיבה הגמרא: תַּנָּאֵי הִיא – דין זה במחלוקת תנאים הוא שנוי, ואמנם ברייתא זו סוברת שאומרים 'גוד או אגוד' כדברי רב יהודה, אך מאידך מצינו תנאים אחרים הסוברים שאין אומרים כן, וכדברי רב נחמן. דְּתַנְיָא – שנינו בברייתא, שכאשר יש שני שותפים החפצים לחלוק ביניהם דבר שאין בו דין חלוקה, כגון חצר שאין בה שמונה אמות כדי חלוקת ארבע אמות לכל אחד, ואמר אחד מן השותפים לחבירו, טוֹל אַתָּה כְּשִׁיעוּר חלוקה, וַאֲנִי אטול פָּחוֹת מכשיעור, כלומר, טול אתה ארבע אמות ואני אטול את הנותר, שׁוֹמְעִין לוֹ וחולקים באופן זה. אלו דברי חכמים. רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ – רשאי השותף השני לסרב להצעת חלוקה זו.

מבררת הגמרא: הֵיכִי דָּמֵי – באיזה אופן נחלקו התנאים, אִילֵימָא כִּדְתָנֵי – אם כפי האופן שנתבאר, שאומר השותף האחד לחברו טול אתה כשיעור ואני את הנותר, מַאי טַעְמָא דְּרַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל הסובר שיכול השני לסרב לכך, הרי הוא נוטל דבר שיש בו שיעור חלוקה. אֶלָּא לַאו – בהכרח צריך לומר, דחַסּוּרֵי מִחַסְּרָא וְהָכִי קָאָמַר – שיש חסרון בדברי הברייתא, וכך צריך לומר, שאם אמר אחד השותפים לחברו טוֹל אַתָּה חלק שיש בו כְּשִׁיעוּר, וַאֲנִי אטול חלק שיש בו פָּחוֹת מכשיעור, שׁוֹמְעִין לוֹ, וְכן הוא הדין אם אין השותף האחד חפץ לוותר משלו לחבירו, אלא אומר הוא לו גּוּד אוֹ אִגּוּד – קנה אתה את חלקי או אני אקנה את חלקך, נַמִּי שׁוֹמְעִין לוֹ – גם בזה שומעים לו, וחייב השני לקנות את חלקו של הראשון או למכור לו את חלקו. אלו דברי חכמים. וְעל הדין השני שיכול הוא לומר 'גוד או אגוד' אָתָא [–בא] רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל לחלוק, וּלְמֵימַר – ולומר שאֵין שׁוֹמְעִין לוֹ. ונמצא שנחלקו התנאים בענין זה, האם יכול אחד השותפים לכוף את חבירו ולומר לו 'גוד או אגוד' או לא.

דוחה הגמרא: לֹא – אין הכרח לבאר את מחלוקת התנאים באופן כזה, אלא לְעוֹלָם כִּדְקָתָנֵי – יש לבאר את מחלוקתם כפי הכתוב לפנינו, שנחלקו באופן שאומר האחד לשני טול אתה כשיעור ואני פחות. וּדְקָאָמְרַתְּ – ומה שהקשית מַאי טַעְמָא דְּרַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל הסובר שרשאי השני לומר שאינו חפץ בחלוקה זו, הטעם בזה הוא מִשּׁוּם דְּאָמַר לֵיהּ השני לראשון, כיצד חפץ אתה לחלוק כן, שאטול אני חלק גדול ואתה חלק קטן, אִי בִּדְמֵי – אם חפץ אתה שאשלם לך את הפרש הדמים שביניהם, לֵית לִי דְּמֵי לְמֵיתַן לָךְ – אין בידי לשלם לך עבור כך. ואם חפץ אתה ליתן לי את ההפרש שבין החלקים בְּמַתָּנָה, לֹא נִיחָא לִי – איני חפץ בכך, דִּכְתִיב (משלי טו כז) 'וְשׂוֹנֵא מַתָּנוֹת יִחְיֶה'.

אביי מוכיח מדברי שמואל שאומרים 'גוד או אגוד': אָמַר לֵיהּ אַבַּיֵי לְרַב יוֹסֵף, הָא דְּרַב יְהוּדָה – מימרא זו של רב יהודה (לעיל ע"א), שבדבר שאין בו דין חלוקה יכול שותף לומר לחבירו 'גוד או אגוד', דִּשְׁמוּאֵל הִיא – משמואל רבו קיבלה. דִּתְנַן – שהרי שנינו במשנתינו (לעיל יא.), וְכִתְבֵי הַקּוֹדֶשׁ – אם היו שנים שותפים באחד מכתבי הקודש, אַף עַל פִּי שֶׁשְּׁנֵיהֶם רוֹצִים לחלוק, לֹא יַחֲלוֹקוּ – אין הם רשאים לחלוק כרך זה לשני חלקים, מפני בזיון כתבי הקודש. וְאָמַר על כך שְׁמוּאֵל, לֹא שָׁנוּ חכמים דין זה שאין הם רשאים לחלוק, אֶלָּא באופן שהיו כתבי הקודש בִּכְרֶךְ אֶחָד, כגון שהיו שותפים בספר אחד שנכתבו בו תורה ונביאים, אֲבָל אם נכתבו בִּשְׁנֵי כְּרִיכוֹת, כגון שהיו שותפים בספר תורה וכן בספר נביאים, חוֹלְקִין – רשאים הם לחלוק, ויטול האחד את ספר התורה, והשני את ספר הנביאים. וסבר אביי שדין זה נאמר אף באופן שרק אחד מן השותפים רוצה לחלוק, והשני אינו רוצה. וְאִי סַלְקָא דַּעְתָּךְ – ואם תעלה על דעתך לומר, ששמואל סובר דלֵית דִּינָא דְּגוּד אוֹ אִגּוּד – שאין שותף רשאי לומר לחבירו 'גוד או אגוד', אם כן, מַאי אִירְיָא בִּכְרֶךְ אֶחָד – מדוע אמר שמואל שרק בכרך אחד אין הם חולקים, הרי אֲפִילּוּ בִּשְׁנֵי כְּרִיכִין נַמִּי – אף בשני כרכים אין האחד יכול לתבוע מחבירו לחלוק, שמאחר והכרכים שונים זה מזה אין דמיהם שוים, ולפיכך לא ניתן לחלוק אלא על ידי אמירת 'גוד או אגוד', שיאמר האחד לחבירו טול אתה את הספר היקר מבין השנים ושלם את הפרש הדמים, או שאני אטלנו ואשלם דמיו. ומאחר ששמואל סובר שבשני כריכות חולקים, בהכרח שרשאי שותף לומר לחבירו 'גוד או אגוד', ועל כן יש לומר שרב יהודה שהוא תלמידו של שמואל קיבל ממנו דין זה.

דוחה הגמרא: תַּרְגְּמָא רַב שַׁלְמָן – פירש רב שלמן למימרא זו של שמואל, שאין הדברים אמורים אלא בְּשֶׁשְּׁנֵיהֶן רוֹצִין לחלוק. שהרי נתבאר במשנה שאף אם שניהם רוצים אין הם רשאים לחלוק כרך אחד משום בזיון כתבי הקודש, ועל כך אמר שמואל שבשני כריכות רשאים הם לחלוק אם שניהם רוצים, אך באופן שאין שניהם רוצים לחלוק, אין ראיה שיכול האחד לומר לחבירו 'גוד או אגוד'.

אָמַר אֲמֵימַר, הִלְכְתָא – יש לפסוק להלכה, דאִית דִּינָא דְּגוּד אוֹ אִגּוּד – שיכול האחד לומר לחבירו 'גוד או אגוד' וכשיטת רב יהודה. אָמַר לֵיהּ רַב אַשִׁי לַאֲמֵימַר, הָא דְּרַב נַחְמָן מַאי – מה תאמר על דברי רב נחמן החולק על רב יהודה וסובר שאין אומרים 'גוד או אגוד'. אָמַר לֵיהּ אמימר לרב אשי, לֹא שְׁמִיעָא לִי – לא שמעתי את דבריו, כְּלוֹמַר, לֹא סְבִירָא לִי – איני סובר כמותו.

הגמרא מקשה על דברי אמימר: וְלֹא – האם אין פוסקים להלכה כרב נחמן, וְהָא מעשה היה בְּרָבִין בַּר חִינָּנָא וְרַב דִּימִי בַּר חִינָּנָא, דִּשְׁבַק לְהוּ אֲבוּהַ תַּרְתֵּי אַמְהָתָא – שנפטר אביהם והותיר להם בירושה שתי שפחות, חֲדָא יָדְעָא אַפְיָא וּבִשּׁוּלֵי – האחת ידעה לאפות ולבשל, וַחֲדָא יָדְעָא פִּילְכָא וְגַוְולָא – והאחרת ידעה לטוות ולארוג. ורצה אחד האחים לחלוק את השפחות ביניהם, והשני רצה שיהיו שותפים בשתיהן. וְאָתוּ לְקַמֵּיהּ דְּרָבָא – ובאו לפני רבא לשואלו מה הדין בזה, וְאָמַר לְהוּ, לֵית דִּינָא דְּגוּד אוֹ אִגּוּד – אין אומרים 'גוד או אגוד', ולפיכך אין אחד האחים יכול לדרוש שיחלקו את השפחות ביניהם, אלא יהיו שותפים בשתיהן. ומוכח מדברי רבא שסובר הוא כדעת רב נחמן, ושלא כדברי רב יהודה ואמימר.

דוחה הגמרא: שאכן רבא מודה לדינו של רב יהודה שאומרים 'גוד או אגוד', אלא דשַׁאנִי הָתָם – שונה הדבר שם לגבי שתי השפחות, שלדעת הכל אין אומרים שם 'גוד או אגוד', משום דִּלְמַר מִיבָּעֵי לֵיהּ תַּרְוַיְיהוּ – שלאח האחד דרושות שתי השפחות, וּלְמַר מִיבָּעֵי לֵיהּ תַּרְוַיְיהוּ – ואף לאח השני דרושות שתי השפחות, שמאחר ואין מלאכתן שוה, נמצא שכל אחד מן האחים זקוק למלאכת שתיהן, ויש לדון את שתיהן כדבר אחד שאין בו דין חלוקה, ועל כן כִּי קָאָמַר לֵיהּ שְׁקוֹל אַתְּ חֲדָא וַאֲנָא חֲדָא – כאשר אומר האחד לחבירו טול אתה שפחה אחת ואני אטול אחת, לַאו

המשך בעמוד עב

גּוּד אוֹ אֲגוּד הוּא – אין בכך משום ׳גוד או אגוד׳, עד שיאמר לו טול אתה את שתיהן ושלם לי מחצית מן הדמים, או שאני אטול את שתיהן ואשלם לך.

שואלת הגמרא: (**וכי לֹא מצי למימר הכי**) **וְהָא** בשנים השותפים בשני **פִּתְבֵי הַקֹּדֶשׁ**, כגון בספר תורה וספר נביאים, **דְּתַרְוַיְיהוּ מִיפְּעֵי לְהוּ** – שכל אחד מן השותפים זקוק לשני הספרים, **וְמכל מקום אָמַר שְׁמוּאֵל, לֹא שָׁנוּ** חכמים במשנה שאין חולקים את כתבי הקודש, **אֶלָּא** כשהם **בְּכֶרֶךְ אֶחָד** משום בזיון כתבי הקודש, **אֲבָל** כשהם **בִּשְׁנֵי כְּרִיכִין**, חוֹלְקִין, ויש להוכיח מדבריו שאף באופן כזה אומרים ׳גוד או אגוד׳.

משיבה הגמרא: **הָא תַּרְגְּמָא רַב שַׁלְמָן** – הרי כבר פירש רב שלמן את דברי שמואל, שאין הוא עוסק אלא **בְּאוֹפֶן שֶׁרָצוּ** שניהם לחלוק, שאין צריך לומר בזה ׳גוד או אגוד׳, אבל כשחפץ האחד לכוף את חבירו מדין ׳גוד או אגוד׳ אין הוא רשאי לתבוע שיחלקו את כתבי הקודש ביניהם, אלא או יטול שותפו את שניהם ויתן דמים, או יטלם הוא ויתן תמורתם.

הגמרא מביאה ברייתא העוסקת בהלכות כתבי הקודש: **תָּנוּ רַבָּנָן** – שנו חכמים בברייתא, **מַדְּבִיק אָדָם תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים כְּאֶחָד** – בכרך אחד, **דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר**, אין אדם רשאי לעשות כן, אלא יכתוב **תּוֹרָה בִּפְנֵי עַצְמָהּ, נְבִיאִים בִּפְנֵי עַצְמָן, וּכְתוּבִים בִּפְנֵי עַצְמָן. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים**, אף אין אדם רשאי להדביק את כל ספרי הנביאים כאחד, ולא את כל ספרי הכתובים כאחד, אלא יכתוב **כָּל אֶחָד וְאֶחָד** מספרי הנביאים והכתובים בכרך **בִּפְנֵי עַצְמוֹ.**

וְאָמַר רַב יְהוּדָה שיש להביא ראיה לדבריו, שרשאי אדם לדבק את ספרי הנביאים לעצמם ואת ספרי הכתובים לעצמם, **מַעֲשֶׂה** שהיה **בְּאָדָם** ששמו **בַּיְתוֹס בֶּן** זונין, **שֶׁהָיוּ** לו **אֶת שְׁמֹנָה** ספרי **הַנְּבִיאִים מְדוּבָּקִין כְּאֶחָד** – בכרך אחד, **וְעשה זאת עַל פִּי** דברי **רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה**, שהתיר לו לעשות כן.

(ויש) [**וְחַכָמִים**] **אוֹמְרִים**, שלא כך היה המעשה, אלא **לֹא הָיוּ לוֹ** לאותו אדם **אֶלָּא אֶחָד אֶחָד בִּפְנֵי עַצְמוֹ** – כל אחד מספרי הנביאים היה בכרך בפני עצמו.

אָמַר רַבִּי, מַעֲשֶׂה וְהֵבִיאוּ לְפָנֵינוּ כרך שבו היו **תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים מְדוּבָּקִים כְּאֶחָד, וְהִכְשַׁרְנוּם**, כשיטת רבי מאיר.

הברייתא מפרשת את שיעור ההפסקה שבין ספר לספר: **בֵּין חוּמָּשׁ לְחוּמָּשׁ שֶׁל תּוֹרָה**, יש להניח **אַרְבָּעָה שִׁיטִּין** – ארבע שורות ריקות, **וְכֵן** יש להניח **בֵּין כָּל נָבִיא לְנָבִיא. וּבְנָבִיא שֶׁל שְׁנֵים עָשָׂר** – ובספר ׳תרי עשר׳, שיש בו כמה ספרי נביאים שצורפו יחד, די להניח בין נביא לנביא **שְׁלֹשׁ שִׁיטִּין** – שלש שורות.

וּמַסְיֵים את הנביא בסוף העמוד **מִלְּמַטָּה, וּמַתְחִיל** נביא אחר בעמוד חדש **מִלְּמַעְלָה**, בלא להניח שורות ריקות. דהיינו, אף שנתבאר שיש להניח בין נביא לנביא ארבע שורות, אין הדברים אמורים אלא כשמסיים נביא באמצע עמוד, אבל אם סיים בסוף עמוד, מתחיל את הנביא האחר מיד בתחילת העמוד הבא, ואינו צריך להניח שורות ריקות ביניהם.

הגמרא מביאה ברייתא נוספת העוסקת בהלכות אלו: **תָּנוּ רַבָּנָן** – שנו חכמים בברייתא. **הָרוֹצֶה לְדַבֵּק תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים כְּאֶחָד** – בכרך אחד, **מְדַבֵּק** – רשאי הוא לעשות כן. **וְעוֹשֶׂה בְּרֹאשׁוֹ** של הכרך קלף חלק שיהא בו שיעור **כְּדֵי לָגוֹל עָמוּד** – כדי לגלול בו את העמוד עץ שהספר נגלל עליו, **וּכְסוֹפוֹ** של הכרך מניח קלף חלק שיהא בו שיעור **כְּדֵי לָגוֹל הֵיקֵף** – על מנת להקיף בו את כל הספר כשהוא סגור ונגלל לסופו.

וּמַסְיֵים מִלְּמַטָּה וּמַתְחִיל מִלְּמַעְלָה – אם סיים אחד מספרי הנביאים בתחתית העמוד, מתחיל ספר חדש בראש העמוד הבא, ואינו מניח ארבע שורות ריקות בין נביא לנביא.